Ierarhia greacă recunoaște schisma ucraineană ca “Biserică”, ignorând legătura acesteia cu uniații

Ierarhia greacă a aprobat la sfârșitul săptămânii trecute Tomosul de autocefalie, dat de către Patriarhia Ecumenică schismei cetățeanului ucrainean Epifanie Dumenko (ca să citez denumirea dată acestei grupări la un moment dat de către patriarhul sârb).

Agențiile de știri grecești ne-au anunțat că ierarhia a acceptat tomosul, că a recunoscut pretinsa Biserică Ortodoxă Autocefală Ucraineană ca fiind Biserica Ucrainei. Votul nu s-a bucurat de unanimitate, unii dintre ierarhii greci cerând ca el să fie amânat.

> *STUPEFIANT: Biserica Greciei a recunoscut „Biserica” schismatică a Ucrainei!*

Discuțiile din sinodul grecesc, atât cât le cunoaștem până în acest moment din relatările de presă, au gravitat în jurul a două idei: 1. Mitropolia Kievului aparține istoric Patriarhiei Ecumenice; 2. Patriarhia Ecumenică are autoritatea de a conferi autocefalia.

> *Mitropolitul Simeon către Sinodul Bisericii Greciei : recunoașterea BOU va duce la divizarea ortodoxă*

Prin votul dat, fiind prima Biserică locală care se raliază proiectului geopolitico-bisericesc al patriarhului Bartolomeu de scoatere a Ucrainei de sub autoritatea rusească, ierarhia greacă a lăsat multe întrebări fără răspuns.

Le formulăm și noi, pentru că ele va trebui să îi preocupe și pe arhiereii români, când, peste două săptămâni, s-ar putea să ia în dezbatere chestiunea ucraineană:

1. Dacă schisma cetățeanului Epifanie Dumenko este Biserica autentică a

Ucrainei, cine este Biserica Ortodoxă Ucraineană a Patriarhiei Moscovei? Cum este posibil din punct de vedere juridic și canonic **să înființezi o unitate teritorială nouă, paralelă cu cea care este de fapt și de drept urmașa Mitropoliei Kievului, și să pretinzi că unitatea proaspăt înființată este Mitropolia istorică, doar pentru că adevărata Mitropolie istorică nu dorește să participe la planul tău de autocefalie?**

2. Dacă schisma cetățeanului Dumenko este continuatoarea Mitropoliei medievale a Kievului, cine este Biserica Ortodoxă Ucraineană a Patriarhiei Moscovei, care de trei secole a deservit poporul ucrainean? Cum se face că după trei secole Patriarhul Ecumenic preia Biserica Ucraineană de sub autoritatea BORu, **în condițiile în care canonul 17 al sinodului al IV-lea stabilește ca termen de prescripție pentru contestarea stăpânirii unui teritoriu bisericesc durata de 30 de ani, după care episcopul care a stăpânit necontestat un teritoriu îl stăpânește în continuare ca fiind al său.** Cum se face că Patriarhul Ecumenic ridică pretenția sa absurdă după 300 de ani, iar ierarhia greacă i-o recunoaște ca întemeiată?
3. Dacă schisma cetățeanului Dumenko este Biserică Ortodoxă, știut fiind că și Biserica Ortodoxă a Ucrainei a Patriarhiei Moscovei este ortodoxă, **cum se poate ca pe teritoriul aceluiași stat să existe două Biserici Ortodoxe, care să deservească același popor**, când **canonul 34 apostolic**, cel care statornicește principiul autocefaliei bisericești, spune clar: "se cade ca episcopii fiecărui neam să cunoască pe cel dintâi dintre dânșii și să-l socotească pe el drept căpetenie…", iar **canonul 8 al sinodului I ecumenic** spune "să nu fie doi episcopi în aceeași cetate".
4. De vreme ce a recunoscut două Biserici Ortodoxe pe teritoriul aceluiași stat și în același popor, cum se face că ierarhia greacă nu a constatat că **schisma cetățeanului Dumenko s-a conturat cu sprijinul puterii politice, intrând sub incidența canonului 12 de la sinodul al IV-lea ecumenic**, care poruncește ca acolo unde sunt două episcopii, una realizată cu sprijin politic, episcopia schismatică să fie desființată, iar episcopul care s-a folosit de puterea politică să fie decăzut din starea sa?
5. Cum s-a putut acorda autocefalie unei structuri eclesiale despre care se știe că se află în atenția unui proiect papistaș mai larg de creare a unei "Biserici Ucrainene binecuvântate și de Roma și de Constantinopol", care să cuprindă "ramura occidentală și orientală", adică ortodocși și greco-

catolici?

6. Ce fel de ierarhie are noua “Biserică”, în condițiile în care până nu de mult ei erau recunoscuți unanim ca schismatici, fără preoție validă, unii dintre ei neavând hirotonii valide? Ca să îl citățm pe patriarhul sârb din nou, cum se poate crea ceva din ceva ce nu există? Cum poate fi recunoscut peste noapte ca episcop al Bisericii un cetățean care nu a fost hirotonit niciodată valid?

Aceste considerente ne arată că ierarhia greacă a luat o decizie pripită, cu consecințe grave pentru viața bisericească greacă și la nivel panortodox. Intrarea în comuniune cu schisma cetățeanului Dumenko ridică mari probleme canonice, dat fiind că sfinte canoane precum 10, 11 apostolic, 33 Laodiceea interzic sub pedeapsa caterisirii sau afurisirii comuniunea cu cei schismatici.

Biserica greacă a recunoscut schisma ucraineană. Nu se știe care va fi până la urmă destinul acestei grupări, dacă patriarhul ecumenic va reuși să influențeze și alte Biserici locale. Chiar admițând că toate Bisericile locale ar accepta-o, oare ea devine Biserică Ortodoxă locală doar prin simpla acceptare a sa ca atare? Poate actul de receptare a tomosului de autocefalie să țină loc de procedură canonică de hirotonire și de succesiune apostolică?

Cea mai gravă realizare a acestei recunoașteri este însă participarea ierarhiei grecești la efortul patriarhului ecumenist Bartolomeu de subminare a autocefaliei Bisericilor Ortodoxe locale și înlocuire a acesteia cu o autonomie în cadrul unui nou tip de sinodalitate.

Foarte ciudat, patriarhul Bartolomeu, este pe punctul de a câștiga mai multă putere bisericească, prin năruirea autocefaliei Bisericilor locale, decât avea Patriarhia Ecumenică în timpul Imperiului Bizantin.

Despre încălcarea sfintei instituții a Autocefaliei

Ajutat de puterea seculară a Statelor Unite și a altor puteri politice mondiale, patriarhul Bartolomeu a creat premisele proclamării scaunului său episcopal ca *primus sine paribus*, “primul fără egal”, printr-o teologie parapapistă elaborată de teologii fanarioți cu nesocotirea completă a canoanelor și cu proiectarea unei viziuni anacronice asupra relațiilor bisericești actuale[1].

La această acțiune a patriarhului ecumenic par asociați și alți patriarhi, care au înțeles că imperativul ecumenist este această nouă sinodalitate ortodoxă, manifestată plenar la adunarea eretică din Creta, 2016.

Este de înțeles de ce, din perspectiva unirii cu papistașii și cu ceilalți eretici de sub umbrela ecumenistă, ar fi mai ușor ca toată Biserica Ortodoxă să aibă un singur conducător în loc de 14.

Recunoașterea acestui abuz al patriarhului Bartolomeu la adresa Bisericii Ortodoxe Locale a Rusiei deschide ușa larg recunoașterii unor abuzuri similare. Dacă patriarhul ecumenic a decis că un act din 1686 este nul și neavenit și a acționat ca atare în teritoriul canonic al unei Biserici locale, ce îl împiedică să considere, de exemplu, că și acordarea autocefaliei Bisericii Ruse înseși este necanonică și să ceară ca Patriarhia Rusă să reintre sub ascultarea sa canonică? Ce l-ar putea opri să facă același lucru cu România, cu Serbia, cu Bulgaria sau cu alte Biserici locale? Ce l-ar putea împiedica să reinstaureze pentarhia medievală pentru patriarhiile care nu au fost recunoscute direct de către Bizanț ca autocefalii în timp?

De aceea, satisfacerea pretenției sale acum este un cui în sicriul propriei autocefalii, lucru pe care Bisericile Ortodoxe Locale ar fi bine să îl înțeleagă. Există și alte Biserici locale (cea a Serbiei, cea a Macedoniei etc.) unde se pot reproduce scenarii asemănătoare celui ucrainean, ceea ce ne face să credem că vor exista Biserici locale ce se vor opune acordării autocefaliei schismei ucrainene.

Cine vrea să înțeleagă unde se îndreaptă patriarhul Bartolomeu cu această autocefalie a Ucrainei să citească *Codul canonic catolic* și *Codul canoanelor Bisericilor Răsăritene*, pentru a înțelege cum este structurată autonomia "Bisericilor" greco-catolice în cadrul "Bisericii" Romei.

Această decizie, foarte dificilă datorită angajamentelor de tip ecumenist ale ierarhiei, va trebui să o ia și Biserica Ortodoxă Română.

Patriarhia Română a condiționat recunoașterea schismei ucrainene de crearea unui Vicariat Ortodox Român la Cernăuți. Va putea însă satisfacerea acestei dorințe de către schisma cetățeanului Dumenko rezolva problemele canonice grave pe care le ridică recunoașterea acestei schisme ca Biserică Ortodoxă Locală? Va fi aruncarea întregii populații românești din Ucraina în brațele unei

grupări schismatice o compensație suficientă pentru a face acest pas important?

> *Patriarhia Română negociază cu autoritățile ucrainene recunoașterea schismei din țara vecină*

Sinaxa interortodoxă de la Botoșani a adresat o scrisoare deschisă ierarhiei BOR, în care i se cere să nu recunoască tomosul de autocefalie al ucrainenilor schismatici. Încă din titlul scrisorii transpare cea mai importantă problemă: **faptul că schisma ucraineană este în puternice legături cu uniații din acea țară și se dorește o unire a acestora cu binecuvântarea papei și a patriarhului ecumenic, ca un model de "Biserică Ortodoxă a viitorului".**

> *Schisma din Ucraina este o altă formă de uniație!*

Patriarhia Română va trebui să ia o decizie foarte grea: va contribui la slăbirea autocefaliei Bisericii noastre prin recunoașterea abuzului la adresa autocefaliei altei Biserici Ortodoxe? Va accepta crearea unei "Biserici Ortodoxe locale" în condiții puternic necanonice, cu riscul ca aceasta să se unească cu greco-catolicii din acea țară?

Pe lângă gravele probleme canonice pe care le ridică schisma ucraineană, aspectul relației acesteia cu greco-catolicii și perspectivele de viitor ale acestei relații trebuie să preocupe intens Patriarhia Română, mai ales în condițiile în care, printre temele de dezbatere ale viitorului sinod, ar trebui să fie și judecarea episcopului Sofronie de la Oradea, care a fost deja pomenit ca ierarh greco-catolic la o slujbă uniată la care episcopul ortodox a fost prezent și s-a rugat pios.

> *Credincioși bihoreni cer sinodului Mitropoliei Ardealului caterisirea episcopului Sofronie Drincec pentru apostazie*

Experiența diacronică a Bisericii ne arată că schisme de genul celei create în Ucraina se rezolvă în timp. Nu însă și când schisma este dublată și de apostazie, așa cum se conturează situația în țara vecină, unde greco-catolicii vorbesc despre **o înțelegere între mitropolitul Kievului Epifanie și Biserica greco-catolică ucraineană, cu privire la nivelurile lor de cooperare**"[1].

Patriarhul eretic Bartolomeu, susținut de papa Francisc, a creat în Ucraina premisele desăvârșirii uniației greco-catolice

Reprezentanții greco-catolicilor ucraineni au afirmat la un moment dat: "**Nu am constituit două patriarhii, ci am căutat să creăm o Patriarhie Kieveană unită, care să fie recunoscută atât de către Sfântul Scaun din Roma, cât și de către Constantinopol**", subliniind că militează pentru „restaurarea unității Bisericii Kievului, acum dezbinată, care s-a născut în apele botezului din Nipru", o „Biserică" în care ar trebui să fie incluși și greco-catolicii.

Note:

[1]
https://www.patriarchate.org/-/primus-sine-paribus-hapantesis-eis-to-peri-proteiou-keimenon-tou-patriarcheiou-moschas-tou-sebasmiotatou-metropolitou-prouses-k-elpidophorou.